

Sygn. akt SNO 39/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 stycznia 2014 r.

Sąd Najwyższy - Sąd Dyscyplinarny w składzie:

SSN Józef Dołhy (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Halina Kiryło

SSN Józef Frąckowiak

Protokolant Katarzyna Wojnicka

przy udziale Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Sądu Okręgowego [...]

w sprawie

sędziego Sądu Rejonowego w [...]

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 stycznia 2014 r.,

odwołania obwinionej

od wyroku Sądu Apelacyjnego - Sądu Dyscyplinarnego [...]

z dnia 19 lipca 2013 r.,

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że w miejsce orzeczonej kary dyscyplinarnej nagany wymierza obwinionej - na podstawie art. 109 § 1 pkt 1 usp - karę upomnienia;

2. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

3. kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 19 lipca 2013 r. sędzia Sądu Rejonowego w [...] – została uznana za winną tego, że „sprawując urząd sędziego Sądu Rejonowego dopuściła się zachowań uchybiających godności wykonywanego zawodu, poprzez to, że w okresie od listopada 2010 r. do dnia 19 lipca 2013 r. utrudniała byłemu mężowi M. M. kontakt z dzieckiem, nie respektując przy tym postanowienia z dnia 1.04.2011 r. oraz wyroku z dnia 12.12.2011 r. Sądu Okręgowego w sprawie sygn. akt [...] w zakresie ustalenia kontaktów ojca z małoletnim dzieckiem – K. M.”, tj. przewinienia dyscyplinarnego z art. 107 § 1 u.s.p. i za to na podstawie art. 107 § 1 u.s.p. w zw. z art. 109 § 1 pkt 2 u.s.p. wymierzono jej karę dyscyplinarną nagany.

Od tego wyroku odwołanie złożyła obwiniona kwestionując: 1) sposób dokonania ustaleń faktycznych w sprawie – ograniczenie się do ustaleń zawartych w uzasadnieniach orzeczeń w sprawie rozwodowej i opiekuńczej, oparcie ustaleń na relacjach z M. M., przy jednoczesnym ograniczeniu możliwości szczegółowego wyjaśnienia przyczyn braku kontaktów ojca z dzieckiem; 2) rozszerzenie w wyroku okresu popełnienia przewinienia do dnia 19 lipca 2013 r., bez uprzedzenia stron. Nadto obwiniona podniosła, że sędzia sprawozdawca w sprawie dyscyplinarnej była członkiem składu rozpoznającego apelacje złożone w sprawie rozwodowej, zatem „taka sytuacja może wywoływać uzasadnione wątpliwości co do bezstronności sędziego sprawozdawcy w tej sprawie”.

W konkluzji skarżąca wniosła o uniewinnienie. W toku postępowania odwoławczego obwiniona złożyła na piśmie wnioski dowodowe (k. 17-26).

Na rozprawie odwoławczej obwiniona i jej obrońca poparli odwołanie, składając równocześnie alternatywny wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie kary dyscyplinarnej upomnienia.

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje.

Odnosząc się do kwestii podniesionych w środku odwoławczym stwierdzić należy, że orzekający w tej sprawie Sąd pierwszej instancji ani nie popełnił błędu w ustaleniach faktycznych, ani nie naruszył przepisów prawa procesowego.

Sąd pierwszej instancji przeprowadził w sprawie wyczerpujące postępowanie dowodowe, koncentrując się na okolicznościach fundamentalnych dla rozstrzygnięcia

sprawy – istnieniu prawomocnych orzeczeń dotyczących wykonywania władzy rodzicielskiej, sposobu realizacji tych orzeczeń przez obwinioną.

Przeprowadzona przez Sąd Dyscyplinarny ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego, omówiona w uzasadnieniu wyroku, uwzględnia całokształt dowodów ujawnionych w toku postępowania, respektuje zasady logiki i doświadczenia życiowego.

W tej sytuacji, chybiony w sposób oczywisty jest zarzut błędu w ustaleniach faktycznych poczynionych przez Sąd pierwszej instancji, który w istocie sprowadza się do podtrzymywania własnej wersji wydarzeń, pozostającej w opozycji do innych dowodów obdarzonych walorem wiarygodności.

Stawiany obwinionej zarzut dotyczył okresu od listopada 2010 r. do nadal (19 czerwca 2013 r.), zatem dokonana przez Sąd pierwszej instancji modyfikacja opisu czynu przez wskazanie daty końcowej – 19 lipca 2013 r., nie naruszała przepisu art. 314 k.p.k. Przypisane obwinionej przewinienie ujęte zostało jako utrzymywanie przez obwinioną pewnego stanu rzeczy, a mianowicie utrudniania byłemu mężowi kontaktu z dzieckiem, zatem czas popełnienia takiego przewinienia rozciągał się do chwili wyrokowania w sprawie.

Zarzut naruszenia art. 41 § 1 k.p.k. jest chybiony. Obwiniona знаła skład Sądu orzekającego w pierwszej instancji, nie złożyła w toku postępowania wniosku o wyłączenie sędziego sprawozdawcy. Okoliczność, że sędzia sprawozdawca w sprawie dyscyplinarnej orzekała wcześniej w składzie sądu odwoławczego w sprawie rozwodowej obwinionej, nie jest okolicznością tego rodzaju, że mogłaby wywołać uzasadnioną wątpliwość co do bezstronności sędziego w tej sprawie.

Nie mogły zostać uwzględnione liczne wnioski dowodowe zawarte w piśmie obwinionej z dnia 6 stycznia 2014 r. (k. 17-26). Okoliczności, które miałyby być udowodnione, dotyczące relacji byłych małżonków, nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, zaś zeznania świadków stanowią dowód nieprzydatny dla stwierdzenia okoliczności leżących u podstaw przewinienia dyscyplinarnego.

Wymierzona zaskarżonym wyrokiem kara dyscyplinarna nagany razi surowością. W realiach sprawy uwzględnić należało na korzyść obwinionej nienaganną opinię służbową, sytuację rodzinną, co uzasadnia wymierzenie kary upomnienia.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak na wstępie.